

Příběh Mojžíše

Odivám do veršů zprávy z dávných časů
o Božím působení, jenž přináší spásu.
Bůh hovoří ústy proroka!
Z otroka činí svobodného člověka!
Vyslyšte příběh o deseti Egyptských ranách
a deseti Moudrých Božích radách!

ČÁST I. Exodus

Bůh seslal Mojžíše, ducha z nebe proroků
do národa Židů, Egyptských otroků.
Veliký úkol prorokovi svěřil,
aby jej z otroctví vysvobodil!
Po staletí trpící pod Egyptskou knutou,
zjitřelé duše o pomoc Boží tlukou!
A jejich věznitele strhává temný proud,
mají srdce vyprahlá jako troud!
Duch Svatý vynáší nad Egyptem soud!

Král králů obdařil Mojžíše zvláštní mocí,
aby národ vyvedl z tenat temné noci!
Prorok, jsa poslušen Pánovy vůle,
splní své poslání, stojíc v Boží síle!
Jde za vládcem Egypta, aby Židy propustil
a svou zemi zkázy ušetřil!
Leč faraon se vysmívá a Prorokovi nevěří,
že Svatý hněv na něj brzy udeří!

Tu Mojžíš na Egypt přivolává rány!
K strašlivému dění odemyká brány!
Přírodní živly běsní, aby škodily,
zlých duší těla, potravu a vodu ničily!
Po každé z těžkých ran se Mojžíš ptá:
„Faraó, kdy pustíš můj lid z Egypta?“

Havět, krupobití, mor a otrávené řeky,
nad Egyptem se vybíjí temné mraky!
Už devět pohrom přišlo na Egypt
a faraon nechce Židy propustit!
Až po Desáté ráně Boží Moci,
smrti prvorozených o Veliké Noci,

tyran Židy vyhnal.
A oni mohli jít!
Když odešli, litoval:
„Neměl jsem je propustit!“
A shromáždil své vojáky,
aby propuštěné přivedli mu zpátky.

Zahnán až k moři blížící se armádou,
vznáší Mojžíš vzhůru prosbu velikou:
„Milostivý pane, ukonči naše hoře!“
Tu Bůh dal pokyn živlům, aby otevřely moře!
A vody se rozestoupily a únik umožnily!
Sotva Židé na druhý břeh došli,
nad jejich pronásledovateli se vody zavřely!
Tak svého trýznitele Izrael nyní opouští,
jak chtěla Láska Boží, jež miluje a odpouští!

ČÁST II. Zázrak na hoře Sinaj

Ze zachráněných duší mizí pocit vděčnosti,
po záchvěvech radosti přicházejí starosti.
Vkrádá se i strach, jenž prohlubuje strasti.
Tou novou je žízeň jenž čeká na poušti,
a spolu s ní i její bratr hlad!
Drolí Židům víru, dřív pevnou jako hrad!
A čisté dobré chtění mnohé opouští.
„Izákovo sémě, proputuješ cestu dalekou!
Tvá slabost ve víře, povede tě oklikou!“

Z tábora Židů, na počátku dlouhé trasy
slyšíme prudit rozhořčené hlasy:
„Mojžíši, co jsi to provedl,
do nehostinné pouště jsi nás zavedl!
Pálí nás písek do nohou
a není kde hlavu složit!
Egyptští nás sic bili, však dali nám jíst a pít.
Se žhavým sluncem nad hlavou
padáme vyčerpáním a únavou!“
Nevidíce východisko ani kus žvance,
litují malověrní šance.

Vidouc, že pouštní vítr jejich víru odnáší,
zděšen z malosti lidu, Mojžíš pronáší:
„Národe můj! Kterému pánu chceš sloužit?“

Kdo tě chránil, když viděl tě se soužit?
Tvé reptání trhá záchranná Boží lana,
malověrným je zavřena nebeská brána! “
Zasažení slovy proroka se Židé zastyděli.
Po té se z oblohy snesla nebeská mana,
aby svá těla nasýtily.

Ač společné rodiče Mojžíš i Áron měli,
jak rozdílných povah byli!
Na hoře Sinaj Mojžíš – zbožný duch,
vytesává do kamene, co mu říká Bůh!
Pak s Desaterem, základem pozdější víry,
po 40 dnech, sestupuje z hory.

Mezitím pod horou Áron strojí zradu:
„Mojžíš a Bůh nás opustili“, říká lidu.
„Z vašich šperků odlijí modlu - Zlaté tele!
Budeme jej vidět a můžeme se mu klanět!
Jeden hlas, jen jeden byl proti, Jozue!
„To je svatokrádež!“ mohl se mladík ukřičet.
Však nikdo z nich, nik ho nechtěl slyšet!

Tu Mojžíš s deskami vchází do tábora,
v němž jako síra čpí zaprodaná víra!
Zhnusen a rozhněván rozbíjí je o skálu
a padá do hlubokého žalu.
Bez Božích příkázání, jak si pak uvědomí,
se jeho národ v hříchu utopí!
Tu potkává Jozua, muže Bohu věrného
a činí z něj po právu nástupce svého.

Poznav lid hněv Mojžíše, zřiká se svého feteše!
Činí tak i Áron, rádoby Židovský baron!
*„Ó lide nezralý, křepčil jsi v hříšném tanci,
Mojžíš ti odpouští a dává druhou šanci!“*
Pak Mojžíš s Jozuem společně vytesali
zákony Boží do kamene skály.
Předlouhou dobu pak národ po poušti vodili
a zákony Boží lidi učili.
Po smrti Mojžíše je Jozue, od hříchů očištěné
přivedl do země vytoužené.

Co potkalo je v Kanaanu, zemi zaslíbené?
To vám mé pero už dnes nepoví.

Snad jednou možná, když múza napoví!
V příští básni se setkáme s Desaterem,
Božími radami nedotčenými časem!
Jsou to skvosty pravdy živoucí,
pro lidstvo minulé, dnešní i budoucí!